

Γόνιμη θεατρική συνάντηση

> «Γιάννης και Βερενίκη» από το Θέατρο Διόνυσος

ΤΗΣ ΝΟΝΑΣ ΜΟΛΕΣΚΗ

Μετά από την «Αμφιβολία» ακόμα μια δουλειά της Μαγδαλένας Ζήρα στη σκηνή του «Διόνυσου». Η πρεμιέρα της παράστασης συνέπεσε με τρεις καινούργιες παραγωγές του ΘΟΚ, οι οποίες για διαφορετικούς λόγους η κάθε μια με προκάλεσαν να ανταποκριθώ άμεσα. Έτσι το σημείωμα αυτό απέχει σχεδόν ένα μήνα από τη συνάντησή με την παραγωγή του έργου της Carole Freshette. Σε τέτοιες περιπτώσεις είναι ενδιαφέρον να υποβάλεις τον εαυτό σου σε μνημονικό τεστ. Ποια στοιχεία της παράστασης μένουν ως πιο ανάγλυφα στην επιφάνεια της μνήμης, ποιες ατάκες, ποιες σκηνές αποτυπώνονται ως ζωντανές φωτογραφίες; Ποιες άλλες υποχωρούν; Είναι τα πιο εντυπωσιακά στιγμιότυπα όντως τα καλύτερα ή τα αντανakλαστικά των θεατών αντιδρούν πιο έντονα σε κάποια ερεθίσματα χωρίς απαραίτητα να τα αξιολογούν; Μπορεί το χρονικό επίστρωμα των τεσσάρων εβδομάδων να μην είναι μεγάλο, είναι όμως αρκετό για να μετατρέψει την ολοκληρωμένη, αλλά επίπεδη (επειδή τα θυμόμαστε όλα με την ίδια ένταση) εντύπωση, την οποία αποκομίζουμε από την άμεση παρακολούθηση της παράστασης, σε μια πιο διαστρωματωμένη «3d» εικόνα.

Για μένα το πρώτο πλάνο της παράστασης είναι οι δύο υποκριτικές δουλειές. Θεωρώ ότι η Μαγδαλένα Ζήρα σ' αυτή την παράσταση, όσο σε καμία άλλη από τις προηγούμενες, έδειξε την ικανότητά της να διαλύεται ως σκηνοθέτις μέσα στο παίξιμο των ηθοποιών της, να σκηνοθετεί «από μέσα» τις μορφές, να δίνει στους ηθοποιούς της λεπτομερή παρτιτούρα εσωτερικών κινήσεων και να στήνει τις εξωτερικές τους συμπεριφορές ως ακριβή παράγωγα της τόσο δουλεμένης εσωτερικότητας. Υποψιάζομαι ότι η απόφαση για το ανέβασμα του έργου της Γαλλοκαναδέζας ηθοποιού και συγγραφέα Freshette «Jean et Berenice» πάρθηκε εξ ανάγκης, ο «Διόνυσος» είχε εξαγγείλει άλλο έργο με άλλους συνεργάτες. Ο χρόνος πρέπει να ήταν λίγος, αλλά η συνεργασία της σκηνοθέτιδας με τους Λευτέρη Σαλωμίδη και Πέννυ Φοινίρη αποδείχτηκε γόνιμη. Η παράξενη υπόθεση του έργου δεν απαιτεί μόνο ψυχολογικό ρεαλισμό, αλλά και ένα λεπτό στυλιζάρισμα. Οι δύο ηθοποιοί έκαναν ταυτόχρονα δύο πράγματα, να δημι-

*Η Ζήρα
γοπτεύεται από
τα έργα που
ανεβάζει,
τα αγαπάει μαζί
με τα ελαττώμα-
τά τους. Αυτόν
τον πατριωτισμό
τον μεταδίδει
και στους
ηθοποιούς της.*

ουργήσουν τη θλιμμένη ατμόσφαιρα μιας παραβολής για τη μοναχικότητα του ανθρώπου και να γεμίσουν τα σχήματα της παραβολής με ψυχολογική ύλη και συμπεριφορικά αλήθεια.

Η Ζήρα γοπτεύεται από τα έργα που ανεβάζει, τα αγαπάει μαζί με τα ελαττώματά τους. Αυτόν τον πατριωτισμό τον μεταδίδει και στους ηθοποιούς της. Έτσι, ακόμα κι εκεί που η κομψή, σχεδόν εξεζητημένη γραμμή της πλοκής αρχίζει να κάνει επαναληπτικούς κύκλους, εκεί

που η υποδρία, αλλά αισθητή και μεταδοτική ένταση της αρχής του κειμένου υποχωρεί και αρχίζει μια επιζήμια για το γενικό αποτέλεσμα επιβράδυνση, οι ηθοποιοί δεν αισθάνονται αμχανία, δεν μειώνουν τις δικές τους εντάσεις, ωσάν να μην προσέχουν τις φανερές στους θεατές αδυναμίες του κειμένου.

Στη δική μου μνημονική αποτύπωση της παράστασης, λοιπόν, στο πρώτο πλάνο είναι ο Λευτέρης Σαλωμίδης που σαγηνεύει τη Βερενίκη με

*Μετάφραση /Σκηνοθεσία:
Μαγδαλένα Ζήρα. Σκηνι-
κά/Κοστούμια: Έλενα Κα-
τσούρη. Φωτισμοί: Καρολίνα
Σπύρου. Μουσική επένδυ-
ση: Γιώργος Κολιάς. Παί-
ζουν: Λευτέρης Σαλωμίδης,
Πέννυ Φοινίρη*

τις ιστορίες με τις κούκλες. Είναι η Πέννυ Φοινίρη που μονολογεί στη μοναχική της κλίνη. Στο πλάνο δεύτερο είναι η ίδια η ευρηματική υπόθεση- μια γυναίκα μέσω αγγελίας ζητά να τη σαγηνεύσει, να τη συγκινήσει, να την αποπλανήσει κάποιος και υπόσχεται αδρή αμοιβή, τελικά όμως δεν έχει να προσφέρει τίποτα εκτός από τον εαυτό της. Και οι διάλογοι, πολύ όμορφοι σε μερικά σημεία του έργου, υποχωρούν σταδιακά, διαλύονται μέσα στην πολυλογία και επανάληψη.